

Выходитъ во Львовѣ ще въ вторника, Четверга и Суботу
кажды рускихъ сутокъ о 4-й год. попол. Литер. додатокъ
„Библиотека наизнанку, повѣстей“ выходитъ по 2 почт. ар-
кушъ кожного 16-го и послѣднаго для кожного мѣсяца.

Редакція, администрація и експедиція подъ Ч. 44 улицы
Галицкой.

Всѣ листы, посылки и рекламиаціи наложите пересыпать
подъ адресомъ: редакція и администрація „Дѣло“ Ч. 44 ул.
Галицкая.

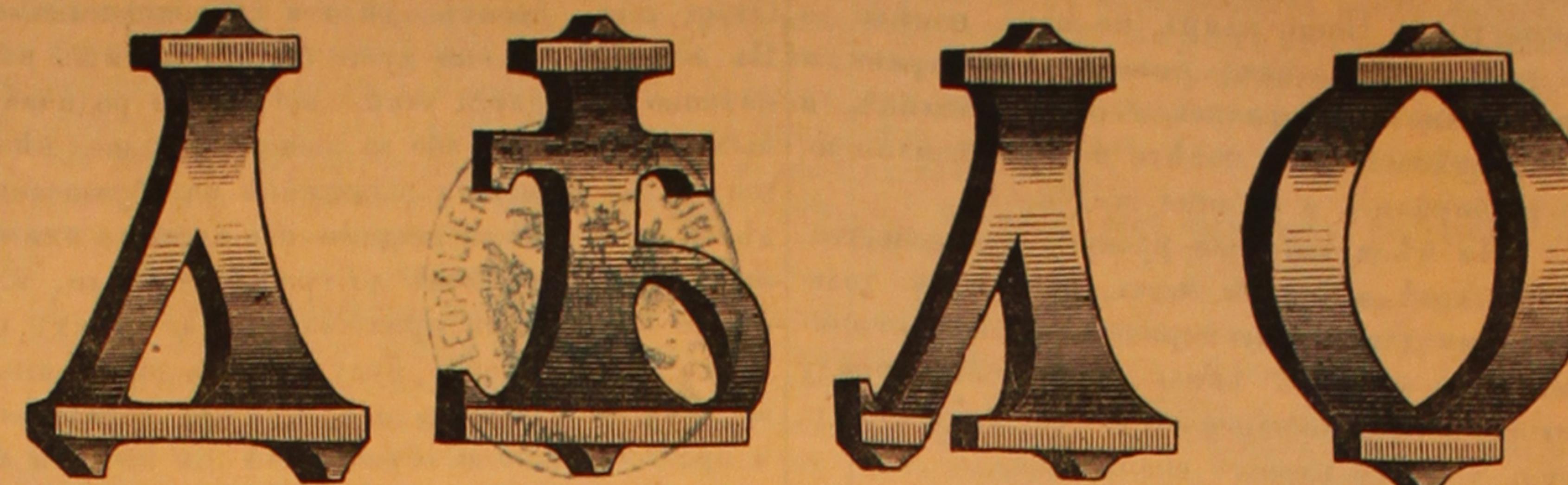
Рукописи не возвращаются только на попередніе застера-
женія.

Послѣднє число стоитъ 12 кр. а. в.

Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. а. в. въ один
отрочкі печатанія.

Рекламиаціи неопечатаній вольный отъ порта

Предплату наложите пересыпать франко (наилучше
постовыми переказомъ) до: Администрації часописа „Дѣло“,
ул. Галицкая, Ч. 44.

**Съ днемъ 1 (13) цвѣтня розпо-
чався другій кварталъ сего рочного вы-
давництва „Дѣла“ и „Библиотеки наизн.-
повѣстей“. Просимо о надсыпанье даль-
ши предплаты и о скоре выработаніе за-
легостей.**

Ново-приступающіи предплатники на „Библ.
наизн. пов.“ дѣстапуть за доплатою 1 зр. а. в.
початокъ (12 аркушувъ) повѣсти М. Іокая „Зо-
лотый Чоловѣкъ“.

Завтра — ДЕНЬ ВѢЧЕВЫЙ!

Приходѣть, Русины мѣста Львова!
Васъ кличе церковь опечалена, Васъ зве
доля руского народа!
Мѣсце Вѣча — „Народный Домъ“.
Початокъ о 3 годинѣ по полудни.

На досвѣткахъ нової ери.

V.

(Конецъ.)

Отъ самой першої добы народного рож-
буженія въ 1848 роцѣ и доси Галичину мож-
на вважати вагою, на тарѣлкахъ которыи зъ
одного боку стоять польска шляхта съ своими
класовими и патріотично-реставраційными
интересами и змаганіями, а зъ другого руска
штилігенція и рускія а такожь мазурскія хло-
пи съ своимъ змаганьемъ до просвѣтъ, еконо-
мичного добробуту и увѣльшненія себѣ зъ подъ
польско-шляхетской опеки, которая остаточно не
есть нѣчимъ іншимъ, якъ польско-шляхетскимъ
вызыскуваньемъ народныхъ силъ и народного
кредиту для цѣлей тому народови зовсѣмъ чу-
жихъ и непожаданыхъ. Цѣла суспольно-полі-
тична исторія Галичини есть толькож хитаньемъ
тої ваги то въ одинъ то въ другій бокъ, ко-
нечно, съ тою оговоркою, що паньска тарѣл-
ка, може для того, що сама по собѣ легка,
далеко частіїше була по верху, мѣжъ тымъ
коли хлопска рѣдко коли въ гору подноситься.
Наши мужики нагадують доси одну толькож
туку добу: „коли по знесеню панцини стя-
нули були троха пановъ, то якось лекше
чоловѣкови жилися“ — оповѣдавъ намъ селянинъ
въ Н., значится, — зъ цѣлої дотеперѣш-
ної исторії „свободного“ житя селянинъ
нашъ доброму поминає толькож часы — Бахов-
ской реакції 1850-тихъ лѣтъ!

Въ дотеперѣшніхъ частяхъ нашої статії
мы старались выяснити тѣ обставини, котріи
можутъ вплинути на нове поднесеніе руско-
мужицкої тарѣлки на политичній вазѣ Гали-
чини. Обставини тѣ зреаумуємо коротко: 1)
рѣшучій зворотъ до консерватизму, котрій зъ
конечности мусить опертися на елементахъ
консервативніихъ, отъ польской шляхты
(котра своими мрѣями и интригами змагає зъ
одного боку до змѣни теперѣшніхъ политич-
ніихъ обставинъ для реставрації Польщѣ, а
зъ другого боку, тратачи чимъ разъ больше
своихъ добръ та посѣлостей, и економично
показується елементомъ не постійнимъ и не на-
дійнимъ); 2) выпливавчій зъ політичної кон-
стеліації трицѣсарского союза рѣшучій зворо-
тъ Австрії до Славяніи и до федерализму
(черезъ що на разѣ стається не можливимъ
повортъ нѣмецко-централістичної системи и
конечнимъ стається змѣненіе славянськихъ,
федеральнихъ а заразомъ въ суспольно-полі-
тичніхъ справахъ взгляндо консервативніхъ
елементовъ); 3) західаніе позиції „Кола“
польского въ Вѣдніи черезъ дотеперѣшній ком-
промітациії въ справахъ „гоноровихъ“ и че-
резъ утвореніе клубу Коронини, котрій дає
можливость въ союзѣ съ Чехами и іншими
Славянами вътворити для правительства до-
минуючу буйність безъ підпоры Поляківъ.
Конечно, ту що зовсѣмъ не сказано, що
правительство мусить покинути Поляківъ и
форитувати Русиновъ, але показано толькож,
що упадокъ Поляківъ есть можливий и досить
правдоподобний. Що дальше стається, якѣ будуть
наслѣдки тогого євентуального упадку, —
се вже залежати буде головно отъ самимъ
Русиновъ. Зъ гори мусимо заявити, що вважаючи
дѣло здигненія и зъорганізованія рус-
кого народа въ Галичинѣ — дѣломъ культур-
німъ, гуманінмъ, чистымъ, мы бажаємо довер-
шити сего дѣла — о колько на те стане на-
шої сили — средствами чистими и легальними.
Се мы говоримо підъ адресою якого-бъ
тамъ і було форитованія. Ми іхъ коли не хоті-
ли бы доходить до політичної сили та-
кими средствами, якими дойшла теперѣшнія
шляхти польска, съ покривженемъ и по-
топтаньемъ чіхъ-небудь горожанськихъ и на-
ціональнихъ правъ. Впрочемъ мы тямимо вже
дѣл добы, коли правительство „форитувало“
Русиновъ: въ 1848 роцѣ и въ початку авто-
номичної ери въ 1860-тихъ рокахъ. Въ обохъ

тихъ добахъ протекція правительства сама
собою не принесла Русинамъ абсолютно нѣ-
якої тревалої користи, — а коли зъ тихъ
часовъ осталися для насъ які-небудь цѣнні
здобутки и зароды сильнѣшого житя, то за-
важити ихъ маємо не жадній протекції, а
толькож власному трудови. Памятаючи се,
мы й теперъ, на досвѣткахъ нової добы, мусимо
голосно заявити, що не бажаємо бѣдствія
правительства нѣякої спеціальної протекції
съ чію-бъ тамъ і було кривдою, — але ба-
жаемо толькож, щобъ оно, въ належній зро-
зумінні свого власного интересу и нашихъ
народныхъ потребъ, твердо и непохитно по-
середъ суспольно-політичної боротьбы въ Га-
личинѣ стало на едино справедливомъ, ле-
галінмъ и об'єктивнімъ становищі, пере-
стерѣгаючи іменно, щобъ та боротьба велась
толькож чистими, легальними средствами.
Нехай, въ дусѣ законовъ конституційныхъ,
полишне буде вольне pole всякої легальнії
агітациї, але нехай строго и неліцепріятно
загорджується pole всякої підкупствамъ, пре-
сіамъ и шахрайствамъ. При такомъ поступо-
ванію властей, мы не сумішваемо, можна
буде направити богато задавненихъ кривдъ
національнихъ и суспольнихъ, — а тѣ, що
доси оперти на нечестно здобутыхъ побѣдахъ
чвили „zaufaniem ludku“, зовсѣмъ не тої
заспівають, коли розвїдес авреоль того міни-
мого „zaufania“. Очевидно, що зъ того ви-
сказаного нами принципу, якого-бъ замѣсть
всікого „форитованія“ повинно держатися прави-
тельство взгядомъ Русиновъ, выпливава такожъ
и его становище въ такої спеціальної справѣ,
якою есть и пр. справа вузитської реформы
Василіанъ. Зъ самихъ слівъ президента ми-
ністрівъ гр. Таффе видно, що правительство
згодилося на реформу Василіанъ толькож „ve-
suchsweise“, заховуючи собѣ супротивъ курії
римської въ кождій хвили свободній отворотъ.
Отже-жъ мы бажали-бы, щобъ правительство
въ интересѣ своїхъ власній, въ интересѣ спіль-
ній: держави и народовъ; зъ того погляду
Русини суть консерватистами и бажають
поки-що толькож обезпечення та запевнення мир-
ного, але постійного розвою своєї народності
на підставѣ теперѣшніхъ державнихъ
основъ. Русини не бажають змѣнъ теперѣш-
ніхъ границь державнихъ, не бажають бѣ-
труту бѣдь Австрії, знаючи добрѣ, що анѣ
утвореніе самостійної рускої держави тѣ-
перъ не есть можливе, анѣ перехідъ підъ

Формулиуючи яснѣше те пытанье, поглядно, чи и коли можуть Русини попирати прави-
тельство вѣденське, — чи и о колько може та
правительство числити на Русиновъ, — чи и о колько Русини могли бы статися складовою
частю верховодиці, парламентарної групи
у Вѣдні? Бо того прецѣніи годѣ заперечити, що польскимъ інтригамъ, неразъ и выкори-
стуючи вузгоглядність и нетактовність дея-
їжихъ давнїшихъ проводниківъ нашихъ, уда-
валося не въ однїхъ хвили похитнути довѣріє
короны до руского народа, — а зъ другого
боку и Русини самі, навѣть коли-бы прави-
тельство почало имъ „спріяти“, не будуть
чай-же теперъ такій наївній и легкодушній,
щобъ отдавалися, якъ той Щедриновъ „само-
отверженій заяць“ на услуги правительству
безъ взгляду на які-небудь користи для свого
народа. Певне и то, що жаданія Русиновъ и
абсолютно и пропорціонально можуть бути
декуда скромнѣші бѣдь жаданія теперѣшнаго
„Кола“ польского, и що найважнѣше, та-
кими будуть толькож публичніхъ спраєв и
ставленій будуть толькож публично, а не мо-
жуть анѣ ставлятися анѣ переводитися та-
мими, закулисовими дорогами.

Зъ нашого дотеперѣшнаго представлення
читателю могли вирозуміти, що народній и
економичній змаганія Русиновъ въ Галичинѣ въ
дуже многихъ и то принципіально-важніхъ
точкахъ годиться съ тымъ загальнимъ напря-
момъ, въ якому пльве теперъ Австрія въ ру-
слѣ трицѣсарского союза. Русини були и суть
звѣсїдги за скрѣпленьемъ и розширеньемъ
автономії та рѣвнотрасності народностей,
а рѣвночасно такожъ за скрѣпленьемъ єдності
и цѣлості держави посредствомъ тѣсної фе-
дерациї тихъ рѣвноправныхъ народностей.
Русини призначають въ теперѣшній державно-
правдпй системѣ австрійской богато здор-
овихъ и рациональнихъ зародовъ, котрій треба
заховувати, консервувати въ интересѣ спіль-
ній: держави и народовъ; зъ того погляду
Русини суть консерватистами и бажають
поки-що толькож обезпечення та запевнення мир-
ного, але постійного розвою своєї народності
на підставѣ теперѣшніхъ державнихъ
основъ. Русини не бажають змѣнъ теперѣш-
ніхъ границь державнихъ, не бажають бѣ-
труту бѣдь Австрії, знаючи добрѣ, що анѣ
утвореніе самостійної рускої держави тѣ-
перъ не есть можливе, анѣ перехідъ підъ

Очерки історії української літератури
XIX. століття Н. И. Петрова. (Київъ, 1884.)
(Критичній оглядъ.)

(Конецъ.)

До першого періоду „Псевдо-класичного
пісменності“ п. Петровъ вачислав Котлярев-
ського, Бѣлецкого-Носенка, Гулака-Артемов-
ського, Думитрашка, Василя Гоголя и, о диво,
Кухаренка! Біографічні даты до житя сихъ
пісменниківъ, якъ і всѣхъ, про которыхъ
пише Петровъ, дуже вліенній і декуда цѣлкомъ
фальшиві: крѣмъ того і таї даты, що подає п. Петровъ, бѣнъ подає такъ, що нѣхто
не рѣшилъся прїмати ихъ за достовѣрній. Выхідить у Петрова такъ, що і самъ бѣнъ не
вѣрить тому, що пише; ему все толькож вда-
ється (вѣроятно, какъ кажеться, по всѣмъ вѣро-
ятніямъ, бѣти можеть), і т. і.). Перегортаючи
книжку Петрова, мы бачимо, що авторъ не
только не пильнувавъ її бѣрати нові матеріали, — а се живучи въ Кіївѣ не трудно-бѣ
зробити. Біографічні даты до житя сихъ
пісменниківъ, якъ і всѣхъ, про которыхъ
пише Петровъ, дуже вліенній і декуда цѣлкомъ
фальшиві: крѣмъ того і таї даты, що подає п. Петровъ, бѣнъ подає такъ, що нѣхто
не рѣшилъся прїмати ихъ за достовѣрній. Выхідить у Петрова такъ, що і самъ бѣнъ не
вѣрить тому, що пише; ему все толькож вда-
ється (вѣроятно, какъ кажеться, по всѣмъ вѣро-
ятніямъ, бѣти можеть), і т. і.). Перегортаючи
книжку Петрова, мы бачимо, що авторъ не
только не пильнувавъ її бѣрати нові матеріали, — а се живучи въ Кіївѣ не трудно-бѣ
зробити. Біографічні даты до житя сихъ
пісменниківъ, якъ і всѣхъ, про которыхъ
пише Петровъ, дуже вліенній і декуда цѣлкомъ
фальшиві: крѣмъ того і таї даты, що подає п. Петровъ, бѣнъ подає такъ, що нѣхто
не рѣшилъся прїмати ихъ за достовѣрній. Выхідить у Петрова такъ, що і самъ бѣнъ не
вѣрить тому, що пише; ему все толькож вда-
ється (вѣроятно, какъ кажеться, по всѣмъ вѣро-
ятніямъ, бѣти можеть), і т. і.). Перегортаючи
книжку Петрова, мы бачимо, що авторъ не
только не пильнувавъ її бѣрати нові матеріали, — а се живучи въ Кіївѣ не трудно-бѣ
зробити. Біографічні даты до житя сихъ
пісменниківъ, якъ і всѣхъ, про которыхъ
пише Петровъ, дуже вліенній і декуда цѣлкомъ
фальшиві: крѣмъ того і таї даты, що подає п. Петровъ, бѣнъ подає такъ, що нѣхто
не рѣшилъся прїмати ихъ за достовѣрній. Выхідить у Петрова такъ, що і самъ бѣнъ не
вѣрить тому, що пише; ему все толькож вда-
ється (вѣроятно, какъ кажеться, по всѣмъ вѣро-
ятніямъ, бѣти можеть), і т. і.). Перегортаючи
книжку Петрова, мы бачимо, що авторъ не
только не пильнувавъ її бѣрати нові матеріали, — а се живучи въ Кіївѣ не трудно-бѣ
зробити. Біографічні даты до житя сихъ
пісменниківъ, якъ і всѣхъ, про которыхъ
пише Петровъ, дуже вліенній і декуда цѣлкомъ
фальшиві: крѣмъ того і таї даты, що подає п. Петровъ, бѣнъ подає такъ, що нѣхто
не рѣшилъся прїмати ихъ за достовѣрній. Выхідить у Петрова такъ, що і самъ бѣнъ не
вѣрить тому, що пише; ему все толькож вда-
ється (вѣроятно, какъ кажеться, по всѣмъ вѣро-
ятніямъ, бѣти можеть), і т. і.). Перегортаючи
книжку Петрова, мы бачимо, що авторъ не
только не пильнувавъ її бѣрати нові матеріали, — а се живучи въ Кіївѣ не трудно-бѣ
зробити. Біографічні даты до житя сихъ
пісменниківъ, якъ і всѣхъ, про которыхъ
пише Петровъ, дуже вліенній і декуда цѣлкомъ
фальшиві: крѣмъ того і таї даты, що подає п. Петровъ, бѣнъ подає такъ, що нѣхто
не рѣшилъся прїмати ихъ за достовѣрній. Выхідить у Петрова такъ,

Россю не принесли бы русской народности никакой користи, але противно, Русины въярить твердо, що Австрія, ставачи Русиновъ въ Галичинѣ на рѣвнѣ съ Поляками, могла бъ зробити руску частъ Галичини огнищемъ всіхъ національнихъ и літературно-культурныхъ змагань цѣлого руского народа. Русины пам'ятують, що підъ часъ коли Катерина II. руйнувала и ломала останки національной и церковной автономії и потоками крови здобутыхъ свободъ руского народа, — цѣсарь Іоаннъ П. зносивъ невольниче подданство, улекшуючи тымъ долю заневоленого Польщею руского селянина и мѣщанина, підносишъ и рівноуправлювавъ руске духовенство, и т. д. Не скажемо, щобъ добродѣйства австрійского правительства для Русиновъ були густо посѣяні, але за всѣ тѣ добродѣйства, якій до сей поры були, Русины все умѣли бути відчайними и певно не інакими будуть и за кождый новий крокъ на той-же дорозѣ.

M.

ДОПИСІ.

Зб Львова.

(Пониженіе рускихъ ієрархівъ на похоронѣ архієп. Вѣрххлейскаго.) Величний бувъ похоронъ аеп. Вѣрххлейскаго въ нашу свѣтлу середу; се писали всѣ польскій газеты, але залишили они сказати, що найбільше до тої величности причинивши своимъ блескомъ воскресенськимъ клирикъ рускій. Онъ то, якъ старшій, такъ и молодшій, звергавъ на себе загальну увагу. Надъ 200 рускихъ богословівъ, въ котрихъ 50 було убранихъ въ хороший свѣтлій ризи, становили съ своими настоятелями даже поважну корпорацію. Дальше численне духовенства львівськихъ и поза-львівськихъ церквей рускихъ и капитула виступили якъ найсвѣтлійше. Хоръ пітомцівъ отспівавъ що найкрасніші утвори музичній воскресного тропаря. Здавалося, що се ховають якого руского достойника.

А тепер погланьмо, яку ролю призначили напому клирови аранжеры похорону. Еп. Сильвестръ ажъ въ дверехъ катедри дозволивши, що его приготовлена тутъ асиста не буде вводити до престола, але що ему треба увійти бічними дверми до костела. Передъ походомъ наша капитула и асиста епископска приладились до панахида по латинській и бременській бірвії, — тымъ часомъ, хочь народъ сподѣявався рускої бірвави, походови казали рушати, а за тымъ епископъ и духовенство руске по маломъ замѣщаню такожъ рушили. Черезъ дорогу руске евангеліє не читалося авѣ разу. Здавалося-бы, що бодай въ семи-наркій каплиці отпраївіться руска надгробна панахида. Такъ нѣ! Нашь епископъ, митратъ и капитула бѣстоали „стѣйку“, — „не отвергая усть своїхъ“, бо по латинськихъ ека-

Все свое въ насть... ну, чого вамъ
Ще шукати въ Бусуринѣ“.

И отъ сего уступа стишокъ зовѣтъ дойсить Петрову, щобъ признати Метлинського яко „одного въ первихъ репрезентантівъ українського славянофильства“! Не багато-жъ треба Петрову, щобъ осудити политичній думки и ідеї. Помѣжъ письменниками сего „періоду“ безсуперечно на перше мѣсце повинні-бы стати Петренко, яко талановитій поетъ съ іскрою небесного дару, яко чоловѣкъ замученихъ долю и „порядками“; але Петровъ такихъ не долюблює — и Петренко „несомнѣнно подражалъ Лермонтову“.

Михаїло Максимовичъ починає четвертий періодъ письменства: „український націоналізмъ“. За нимъ вже ідуть: Боданьскій, Микола Гоголь (нѣ слова не написавшій по українски), Гребінка и Стороженко. На сихъ письменникахъ, коли повѣрити Петрову, отклинувшись напрямъ „патріотичного русофільства“. Се русофільство, по Петрову, складалося въ славословії „православію, самодержавію и народності“ и згодѣ оно „отъ самовосхваленія дошло до уніження всякої значенії західно-европейської цивілізації“! Тако русофільство було въ Россії и нѣколи не переводилось, и тепер віддається панує; але чи ішли за нимъ такі українські письменники якъ Боданьскій, Гребінка, Стороженко, — про се вже и самъ читатель домислиться.

Періодъ Костомарова, Шевченка, Куліша и др. Петрова, називає періодомъ „славянофільства“. Творы письменниківъ сего часу доволъ вѣдомі нашимъ читателямъ и про се не будемо говорити. П. Петровъ не втерпѣвъ, щобъ „нѣ къ селу, нѣ къ городу“ не ткнути въ легка въ політичного боку на историчній поглядъ Костомарова... Хто знає, на що вже Петровъ пильнувъ доказати, що Шевченко не дурався и „рускаго явила“, неначе сего хто не знає! Толькожъ ізвъ сего цѣлкомъ не виходить те, до чого прямые Петровъ. Але що

квіахъ клиръ латинський заразъ уступивъ до закристії... Нашъ клиръ не має навѣть дѣя риа розібралася; епископъ, митратъ и крилошане розібралася середъ каплицї, а частъ духовенства навѣть передъ каплицю, дѣя розібралася и рабини жидовскій...

Чи цѣла таї роль руского духовенства, котре хотіло отдать честь покійному толерантному для рускої церкви владицѣ латинському, не була въ вини аранжеровъ обряду похоронного понижуючою, — се лишавши до осуду кождого руского священика.

Ізъ города.

(О доходахъ руского клира.) Дописуватель „Gazetы Narodow-oi“ въ Комарна (Ч. 94 въ д. 23 цвѣтна с. р.), обчислючи доходы руского священика, каже, що „окрімъ робії и легатівъ приносить єму пересѣчно річно по 2 гр. дѣя одної душѣ“, отже „въ повѣтѣ рудецкій пібрають гр. кат. священики 68.000 гр. (!) річно“. Если-бъ се могло бути правою, то вваживши, що парохії наші числять звичайно около 1000 душъ, жалованье пароха винесило бъ 2.000 гр., а клиръ нашъ въ своїмъ меморіалѣ въ 1883 року не жадавъ більше якъ 1000 гр. для приходника до 15 лѣтъ служби, що єму неоспоримо, якъ за-для его университетскихъ студій такъ и за-для его трудовъ для церкви, державы и школы, повнимъ правомъ належится. А якъ безпідставнимъ и глупимъ єсть численье дописувателя — кто-жъ не видить? Звѣстно бо кождому, що приходникови кромъ даній бѣть вѣнчань и похоронівъ нѣкака інша дана бѣть прихожанъ не належиться, а понеже правильно кождый чоловѣкъ лиши разъ въ житю вѣнчанымъ (бо більше раздѣль належить до винятковъ) и разъ погребанимъ буває, — то явно єсть, що 2 гр. а хочь-бъ и більше, кожда душа не річно, але разъ въ цѣлому житю своїмъ приносить парохови. До того треба вважити, що людъ нашъ убогій и лишь мала часть прихожанъ не хорониться съ обрядами більшими, а про-чай жадають лише покропленія, т. є. похорону за 30—50 крейцаровъ. Отже рахунокъ дописувателя подобный даже до численя того урядника въ Єгиптѣ, що въ поводу зближаючоюся холери для городка 3.000 душъ численого казавъ 6.000 гробовъ викопати (Gaz. Nar. Ч. 85 въ 24 цвѣтна с. р.) Але дописуватель таки хоче свое мнѣнне увасадити и пише, що при выдуманыхъ черезъ его голову доходахъ „księza majątki robią, dzieci w szkołach wychowują, córki wyposażają, grunta skupią, bale dają Niech który konsylarz tym się pochwali!“ А чому-жъ нѣ? Чи-жъ нема союзниківъ ба и низшихъ урядниківъ, котрій посѣдають каменіцї, цѣнній папери, фабрики, грунти и гроти? Але-жъ тіхъ маєтки не походять въ ихъ пенсії, лиши суть або свадциною по родичахъ, або вѣномъ за женами, або наслѣдкомъ

іхъ ощадності, або якого щасливого случаю. Отже такъ стоить дѣло и съ священиками. Въ загалѣ суть они дуже бѣдні, а лиши винятково находятся такі, що або по родичахъ щось одѣчили, або за женю більше вѣно взяли, або не маючи видатковъ на образование дѣтей щось собѣ заощадили, або іншимъ якимъ щасливимъ случаємъ до гроша врішили, але вѣрно не въ даній прихожанъ. Але такихъ не много, а всѣ прочі, будучи самі образованіми, чують обовязокъ и свои дѣти образувати и про-то тяжко и горко самі съ женами на грунтѣ працюючи (бо не можуть економа удержувати) мусить отказувати собѣ всякихъ вигодъ и увеселень, ба навѣть и спочинку, мусить въ потребахъ затягати довги, а при таїмъ станѣ терпіти здоровье а часто и житіе. Прото то находится такъ много вдовцівъ и вдовиць євнання священичого, бо сильнѣша одиниця вдергжити воравдѣ всѣ нужди, але слабша мусить передъ часомъ умирать.

Отже така-то нуждenna доля руского клира. Она однакъ дописувателя „Gazetы Narodow-oi“ заколола. Намъ лише тое дивно, що деякотрій редакції газетъ забувають на свою високу задачу защепляти и ширити правду, просвѣту и ублагородненіе нородовъ, а пріймають и пускають въ свѣтъ статії, котрыхъ содержанье не лишь єсть безъосновне, але навѣть — правдивий нонсенсъ.

Джурджева на встричу и на станції Конік витали пріїзжихъ. По 8 год. вчера же поїзд вже въ Букарештѣ. На добрій спірюючій погоды збіралося множество народу чути вистрѣлы зъ гарматъ, аже густою каліжа цара висѣдала зъ вагону, загравши имъ австрійській. Рісно обіченими уланами візали гості до королевської палати. Цією латою отбувся незадово похдь съ склономъ і лампіонами. Коли архікнязъ і архікнязини вишли на балконъ, повитавъ іхъ згром'яющимъ народъ громкими окликами. Улиці вишли на балконъ, повитавъ іхъ згром'яющимъ народъ візомъ. Аже густою німъ на добрікъ обѣдъ, сказавъ руки кімъ факторомъ; пам'ять о нихъ не заслішила, се звази, котра такъ щасливо ополузла жави а котра для насті есть такъ велика. На сей тоасть отповѣдь архікнязъ: „На благоусполучність короля и королеви розвѣдь красного великого королевства“ тутъ чуємося тѣсно звязаными интересами и сердечными тіями“. О півночи виїхала архікнязини на корабль на югъ, а корабль на югъ на компанія войска. По переглядѣ сея и по представленю достойниківъ насті жестовній въїздъ до мѣста. Середъ візарію, утвореного пѣхотою, конницей архікнязини съ королемъ въ другій Улиці, котрою въїздъ отбувався, буда декорована и вносилися на її три брами фальмъ съ написою въ сербському языку: „Слава!“ Въ палатѣ повитавъ високихъ півдній-королевиць-королевиць Александеръ. По архікнязя пара перебахала до нового замку бути присутною дефілѣй войска. Ось архікнязъ митрополита, тѣло дишево сенатъ, трибуналъ касаційный, предсѣдаторъ съ професорами університету и трибуналу апеляційного и палати котрою мѣста підъ проводомъ бурмистра. Відтрунуло, що архікнязъ промовивъ по сенату, трибуналу касаційному, предсѣдатору съ професорами університету и трибуналу апеляційному и палати котрою мѣста підъ проводомъ бурмистра. Коли представлялися позаслужованимъ архікнязъ такожъ и до промовивъ архікнязъ такожъ и до познання музичній першій заключивъ торговельну угоду містечко королемъ Миланомъ, доносили на мѣсци. Король, королева, министри и інші стойники отвѣтили потому високихъ гостей, а коли архікнязъ пара отбувалася на походъ, загреміли зннову гарматы на походу 29 цвѣтня вернули високій Вѣднію по 15-днієнній подорожні.

Хочъ якъ скептично глядяли на дорожь австрійского наслѣдника престолу, на якожъ не могли бъ заперечити, що она і сповнила дуже важну мисію и безперечно пила австрійську політику.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНИХЪ

Австрійско-Угорска Монархія

(Обжалованье министрії). Відданий рееспондентъ праскою „Politik“ дозвідується стовірного жерела, що сполучена північна лівія дозвігъ часть съ гадкою обжалованістю, а причиною сего мала бути нація виборча для праскої комітати торік, котру опозиція уважає нарушеною. По думцѣ кореспондента було-бы під такого проекта самоубійствомъ для цієї лівії і бѣть дивуєся, що люди съ підлітковою рутинею, якъ представители мецко-ліберального сторонництва, могли такою гадкою — Въ давнѣмъ случаю працюючи обжалованье министріїа престолу, на якожъ не могли бъ заперечити, що она і сповнила дуже важну мисію и безперечно пила австрійську політику.

Добрыми братами, а по програмѣ панславистовъ повинно єсть: „славянські ручки силилися въ русскомъ морѣ“. Се не все одно! Тутъ вже про братерство не ма и рѣчи; тутъ братъ бажає проковтнути брата.

Самостойности и за Шевченкомъ нашъ історикъ не признає; н. пр. „сюжетъ для Наймички разработанъ раніше єще Пушкінъ въ своєму романѣ „Подъ вечерь осени неастной“! а стихи Шевченка „Неначе праведныхъ дѣтей“ нагадують, бачте, Петрову Пушкина „Чернь“.

До новѣйшого періоду українського письменства Петровъ зачисляє письменниківъ почиючи зъ Марка Вовчка и роздивлюю творы Вовчка (Марковички). Ів. Левицкого, Мирного, Кропивницкого, Щоголева, Глѣбова, Руданського и Старницкого. Черезъ що Петровъ трохи не на самъ конецъ поставивъ Глѣбова, — єго вже и Аллагъ не вгадає. Глѣбовъ почавъ свои творы українські печатати ще въ 1850-тихъ рокахъ, Кропивницкій познѣїше о 20 лѣтъ, Щоголевъ о 10 лѣтъ раніїше Глѣбова, — а Кропивницкій стоїть попередъ нихъ. Чого оно такъ?

Е. чого! Нехай, другимъ разомъ! Новѣйшій періодъ українського письменства вимагає широкого огляду и мы подамо его въ другій статії, за приводомъ таки книжки п. Петрова.

Кость Одовець.

Джурджева на встричу и на станції Конік витали пріїзжихъ. По 8 год. вчера же поїзд вже въ Букарештѣ. На добрій спірюючій погоды збіралося множество народу чути вистрѣли зъ гарматъ, аже густою каліжа цара висѣдала зъ вагону, загравши имъ австрійській. Рісно обіченими уланами візали гості до королевської палати. Цією латою отбувся незадово похдь съ склономъ і лампіонами. Коли архікнязъ і архікнязини вишли на балконъ, повитавъ іхъ згром'яющимъ народъ громкими окликами. Улиці вишли на балконъ, повитавъ іхъ згром'яющимъ народъ візомъ. Аже густою німъ на добрікъ обѣдъ, сказавъ руки кімъ факторомъ; пам'ять о нихъ не заслішила, се звази, котра такъ щасливо ополузла жави а котра для насті есть такъ велика. На сей тоасть отповѣдь архікнязъ: „На благоусполучність короля и королеви розвѣдь красного великого королевства“ тутъ чуємося тѣсно звязаными интересами и сердечными тіями“. О півночи виїхала архікнязини на корабль на югъ, а корабль на югъ на компанія войска. По переглядѣ сея и по представленю достойниківъ насті жестовній въїздъ до мѣста. Середъ візарію, утвореного пѣхотою, конницей архікнязини съ королемъ въ другій Улиці, котрою въїздъ отбувався, буда декорована и вносилися на її три брами фальмъ съ написою въ сербському языку: „Слава!“ Въ палатѣ повитавъ високихъ півдній-королевиць-королевиць Александеръ. По архікнязя пара перебахала до нового замку бути присутною дефілѣй войска. Цією представляє висесе жалобы проти цієї лівії і тую труднощі, що торік виборчою лівії не зъуміло-бы вибрати зъ виборахъ зъскати такого числа голосівъ справу перен

сторото по мысли обвязующих законовъ освѣд-
чата за правомъ выборчимъ учительствъ.

(Процесъ противъ анархистовъ.) Въ послѣд-
нихъ часахъ дѣйшли до прилюдной вѣдомости
дѣяй подлѣбности, отгнояясь до слѣдовъ, вы-
точныхъ въ Вѣднѣ и Пештѣ противъ анархи-
стовъ и зъ сего, что теперь слѣдство выкрыло,
показуясь, что въ недалекомъ часѣ отбудется коль-
ка разрѣзъ головныхъ. — Камереръ, противъ
которого поднесенъ настѣжъ замѣты, буде яко
резервию судженій оправы воинскому. Противъ
него ведется слѣдство, что до убийства уряд-
ника полиційного Глюбека въ Флориддорфѣ, въ
справѣ убийства разбѣничного, доконаного на Ай-
зертѣ въ Маріагильѣ и въ сиравѣ раненіи аген-
тъвъ полиційныхъ при его увѣзенію. Поста сего
процесу слѣдуе розправа въ процессѣ противъ
Штѣльмакера, котораго обвиняютъ о убийство
детектива Блеха евентуально о участіи въ убий-
ствѣ Айзтера. Позаякъ Штѣльмакеръ не есть ав-
стрійскимъ обывателемъ, то факта убийства, до-
конаныхъ нинѣ въ Штраубургу и Штутгардѣ, не
войдуть до акту обжалованія яко обобій огіїма, лиши
будутъ трактованіи яко обставины обтяжажа-
ющіи. Кроме Камерера и Штѣльмакера настѣжъ
обвиняется роботникъ Шафгаузеръ въ Оидре,
противъ которыхъ заходитъ подозрѣніе, что брали
участіе въ убийствѣ Глюбека. — Въ Пештѣ ве-
деся слѣдство передовѣмъ противъ бывшему ре-
дактору Прагерову и контроаристу Фри-
беву, которыи стояли въ отношеніяхъ съ Камереромъ и Штѣльмакеромъ. — Въ Пештѣ знаходится
дуже много анархистовъ въ слѣдчій вязници, а
въ переслуханіи ихъ выкрылося богато деталей, от-
носящихъ до сходинъ анархистовъ въ Вѣднѣ,
Пештѣ, Венерѣ-Найштадѣ, на которыхъ раджено
надъ агентатами. — Здається, что увѣзеніе не ма-
ютъ великого впливу на ширши кружки роботни-
ковъ, но роботники хочѣ и зъ переконаніи соціа-
листы, заявляютъ, что вѣчного не мають спбльного
съ агитациами анархистовъ. Можетъ бути, что и
роботники соціалисты выступили бы до открытия
борьбы, однакоже гордятъ такими средствами, яко
звѣчайное убийство разбѣничное и пр. Что анархи-
сты существуютъ и въ Австріи, се недастья за-
перечити, но зъ другой стороны се такоже певне,
что загалью перецѣююся у настѣ значеніе звязку
анархистичнаго.

ЗАГРАНИЦІЯ.

Россія. Вѣчанье вел. кн. Константина Константиновича оъ княгине Елизавето сак-
сонско-альтенбургской отбулося днія 27 цвѣтня
послѣ программы въ придворной каплицѣ послѣ
обряду православнаго. Великій князь Сергій Александровичъ; Петъ Николаевичъ; Димитрій Константиновичъ и князь саксонско-майнингскій держали короны надъ головами молодыи пары. Помѣщіе отбулося друге вѣчанье послѣ обряду
протестантскаго въ салонѣ Александра, где высту-
плено въ той цѣлѣ преостоль протестантскій. Да-
внѣшне було звѣчай, что протестантскій княгинѣ,
выгоднѣй замужъ за россійскихъ князѣвъ, мусѣли
переходить на православіе, але въ послѣдніхъ
часахъ протестантскій княгинѣ упорно держацѧ
своего обряда и для того постановлено, что лишь
жена наследника престола, наколи-бы була про-
тестанткою мусить перейти на православіе. —
Недавно рознеслись були слухи, что гр. Лорисъ-
Меликовъ занедужавъ небезично. «Петръ Газъ»
доноситъ теперь, что всѣ ти слухи не правдивы; гр.
Лорисъ Меликовъ зовѣсь здоровъ и выѣз-
джае въ короткѣй часѣ за границю. Такъ само-
ложными показуяются всѣ зѣмы, о якихъ недарно
говорилося и писало. Зъ Варшавы пишуть, что
по всѣй вѣроятности Бутурлинъ останеся, а може-
бути, что лишь Апухтинъ, Крыловъ и Корниловъ
уступятъ зъ Варшавы.

Англія. Въ Лондонѣ масъ зѣбрatisя конфе-
ренція фінансовъ для Египту. Яко доносятъ ны-
нѣ въ Лондону згодилисъ вже всѣ державы на
сю конференцію кромѣ одної Франціи. Ферри до-
ждае яко кажутъ прѣздѣ Барера, чтобы съ
нимъ спбльно зфориулатути для конференції
францускій предложеніе. — 28 цвѣтня розпочалися
нарады комитету для уставы выборчихъ реформъ,
котру въ низшой палатѣ приняло даже значно
бѣшошество. Внесено четыри поправки до сеи
уставы: 1. Цѣлковите откіненіе; 2. залученіе
нового подѣлу округовъ выборчихъ до сеи уста-
вы; 3. внесеніе предложенія до нового подѣлу
округовъ або отложеніе уставы, доки не выйдетъ
устава о подѣлу округовъ; 4. выключение Ир-
ландіи зъ уставы выборчои.

Франція. Поста дешши до „Nat. Ztg.“ зъ
Парижа, мае Ферри намѣреніе заборонити фран-
цускому духовенству отчитувати зъ амбони ен-
циклику папы противъ масоновъ. Увѣряютъ
далѣше, что француское правительство мае до сего
право на силѣ конкордату, въ котромъ заключа-
ется постановленіе, что жаденъ комунікатъ куріи
не може бути оголошений безъ попереднѣшнаго
дозволенія правительства. — Поста парижкої дес-
ши до „Köln. Ztg.“ Ферри не згодится на еги-
петску конференцію въ Лондонѣ скорше, доки не
буде мавъ певности, что зъ си нарадѣ не выйде
яко користъ для Франціи. Ферри не мѣгъ бы яв-
тишися передъ палатою послѣбъ по конференції съ
неупѣшнимъ для республики результатомъ. Ан-
глія, — пише си газета далѣше, — дуже помы-
ляєся, наколи думас, что други державы будуть
попирати си бажану супротивъ Франції. Скоро
Франція не прїмѣе конференції, то певно и Нѣ-
меччина пойдѣ за си примѣромъ. Выборы муници-
пальни, припадаючи на 4. мая, займаютъ теперъ
живо всѣ сторонницту, бо они мають такоже не
малый впливъ и на политику краю, понеже де-
легаты радъ муниципальнихъ буть заразомъ и

выборцами сенаторовъ, а ихъ голосы дуже часто
рѣшають. Для того бонапартисты и роллисти ста-
раются всѣми силами, щобы переперти своихъ
кандидатовъ до радъ муниципальнихъ. Дотенерь
сторонницту консервативнѣ ишли рука въ руку, але
кои оторонницту роялістовъ додало до про-
грамы слово „роялістовокъ“, запротестували бо-
напартисты и настутило розъединеніе.

Іспанія. Зъ Мадриду пишуть: Выборы
до кортезбъ испанскихъ розпочалися 18 цвѣтня
середъ незвѣчайной апатіи. Правительство выко-
нує па провинціи не малый напискъ. Въ многихъ
мѣстахъ провинціональныхъ арештовано минувшо-
суботы много осбѣй яко цивильныхъ такъ и вой-
сковыхъ, котрі хотѣли перешкодити выборамъ и
выкликали ворохобію. Зъ войсковыхъ особливо
арештовано наявѣ колькохъ высшихъ официровъ.
Ворохобники однакоже не успѣли выкликали я-
кіхъ бѣльшихъ непокобѣвъ и оталисъ лишь, яко
доносятъ испанскіи газеты, причиною одной сум-
ній катастрофы, котра постигла железній по-
ездъ межи Бадахозъ и Цинадрелье. Тутъ збопо-
вали ворохобники одинъ мѣстъ, що веде черезъ
рѣку, але такъ зручно, що зверху не можна було
добачити жадного ушодженія, а потому збрало-
ши шини. Коли надішовъ пойздъ, на котрому було
около 60 осбѣй, выкотився сей зъ шини и впавъ
зъ моста въ рѣку. Одинъ лишь вѣзъ почтовый
остався ненарушеный. Много осбѣй отратило жи-
те. Зличинѣвъ ще не виловлено. Дуже характери-
стично чортко супольного житя европей-
скихъ народовъ въ 19 столѣтю було-бы донесеніе
„Nordd. Allg. Ztg.“, наколи-бы се дѣйстно була
правда, що си газета пише. Поста немъ причиною
всїхъ ворохобій въ послѣдніхъ часахъ въ Испані-
ї есть, що такъ скажемо, шайка банкіровъ въ
Парижі, котра, щобъ обнажити курсъ испан-
скихъ паперовъ отъ часу до часу выкликає тамъ
ворохобію. На передѣ си шайки стоять одинъ
зъ найбѣльшихъ парижскихъ банкіровъ, котрій
єсть въ звязи съ проводирями ворохобниківъ и
удержує наявѣ постоянну кореспонденцію съ Зо-
ріллею. На границіи францускій въ Гранадѣ,
Кадикѣ, Кордовѣ и Барселонѣ, всюди показа-
лисъ банды ворохобниківъ, але правительство
всюди скоро знову спокой зробило арештувавши
много осбѣй.

Сербія. Загальну увагу всѣхъ звернувъ
на себе тоасть короля Милана, внесеній пѣдчасъ
пробуваніи архікіи. Рудольфа въ Бѣлградѣ, а га-
зеты щащають тепері си тоасть дословно. Ось

д҃яжкія характери-стичній чертги изъ него. По-
запальний промовѣ сказавъ король Миланъ:
„Provіidѣніе хотѣло, щобы первими гостиами
Сербіи и еи молодыи династіи, гостями, котрій
принадлежать до могучихъ и старинныхъ дина-
стій монархічныхъ въ Европѣ, були яко разъ
високія наслѣдники короны славного и старого
дому Габсбурговъ!“ Въ дальшой бесѣдѣ сказавъ
онъ знову: Коли въ настѣ задержалось наше на-
родне почутче, що съ початкомъ сего вѣку осно-
вало наше существование яко державу, то мы въ
великій часті вдачай за се лишь славнимъ бор-
бамъ предківъ Вашъ. Величества противъ нашихъ
гнобателівъ Вашъ. Величества противъ нашихъ
борбамъ, борбамъ, котріхъ сївѣдками мы
були. Отъ часу свого розбудженія и свого отро-
дженія, має Сербія и еи династія зазначити въ
исторіи лишь такъ отношенія до могучои сусѣдної
монархії, котрій всѣ разомъ доказують лишь
прихильнѣсть и опеку си послѣдній для неї.
Всесвѣтлій отецъ Вашого ц. и к. Величества,
Его Вел. цѣсарь и король въ особенности зая-
вляє при кождой случайності не тайну симпатію
для Обреновичвъ и живый интересъ для на-
шихъ народныхъ и державныхъ змагань, черезъ
котріи мы хочемо статися елементомъ мира и ци-
вілізаціи на вѣдѣ... Въ глубокомъ переко-
наню, що будучиость мого краю почиває лишь
на здоровыхъ гадкахъ постуцу, старався я цѣ-
лыми силами завязати межи обома сусѣдними
краями отношения добрыхъ сусѣдівъ и сердечну
и ліояльну дружбу. Позвольте-жъ менѣ и т. д....
На тоасть сей отповѣдь архікіи рѣвно-жъ сер-
дечно и широ и заявивъ, що онъ зъ цѣлого сер-
ца бажає, щобъ король Миланъ вѣвъ и дальше
Сербію по той самой дорозѣ постуцу и розвою
и такъ зробить край часливымъ.

Египетъ. Консулъ францускій доносятъ зъ
Хартума, що положеніе тамъ дойшло вже до
крайности. Англійське министерство постановило
вже вправдѣ въ засадѣ похдѣ на освободженіе
Хартума, але доси ще не постановлено, яко вой-
ска мають взяти участь въ сѣмъ походѣ. Нубарь
паша и други министри египетскій жадають въ
сѣй справѣ свободы дѣланя и доказують, що въ
такомъ случаю египетскіи си выстарчаніи-бы
на забезпеченье Хартума. Середъ спорѣвъ и не-
щевности становои найокорше такъ, що промине-
ще и послѣдній часъ, въ котрому можна-бы ще
се успѣхомъ дѣлати. Османъ паша загрозивъ
абессинському королеву, що, наколи-бы отваживса
давати помѣбъ Англіанамъ або хотѣвъ ввйти
до Судану, дѣянь знищить его край. Найлѣпше
зробить король абессинській, коли завису под-
дастся Османову.

НОВИНКИ.

— На мурахъ будынківъ Львова приклесна отъ
вчера велика „Оговѣ“ комітету вѣчевої, скли-
каюча Русиновъ на завтреши Вѣче. Товпи жи-
тельївъ нашого мѣста читають уважно си „Ого-
вѣ“ и наявѣ польскій жителъ чиять уваги сим-
патичній для Русиновъ, выповѣшивши вѣну єзу-
итамъ.

— О. Іванъ Наумовичъ переславъ оногды зъ в-
линицѣ два письма, одно до президента суду кар-

ного а друге до президента мѣста Львова съ за-
явленьемъ, що переходитъ на православіе. Рѣвночно просить президію суду, щобъ
ему присыпало православнаго священика для спо-
вѣди и позволила въ недѣлѣ ходити до право-
славної церкви.

— Выборы до радъ повѣтовыхъ розписаній такожъ
въ округахъ Турка и Стрѣй.

— Въ Збаражи удава Русинамъ выборъ до рады
повѣтової зъ курії сель якъ наїкрашо. Выбра-
ни: посолъ о. Ник. Сѣчинський, о. Андр. Качала,
деканъ о. Малишевський и девять селянъ.

— Зъ Сокали пишуть намъ: Яко наїчній сївѣ-
докъ выбору до рады повѣтової зъ групи сель
въ Сокали днія 29 цвѣтня доношу Вамъ, що зновъ
партия наша руска упала; побѣдилася яко
звѣчайно у настѣ, партія Поляновского! По
сторонѣ нашої стояло крѣпко и нестрашимо 87 го-
лосовъ, по сторонѣ Поляновского 139 голосовъ;
вѣхъ отже голосуючихъ було 226. Выбрани од-
ноголосно обома партіями: 1. о. Ник. Роздільський
(226 гол.), 2. ч. Ант. Малюца, селянинъ (226),
3. ч. Іванъ Гавронъ, селянинъ (226), 4. ч. Стѣф.
Горбай, селянинъ (223), при повторнѣмъ голосо-
ванію одноголосно: 5. о. Емил. Левицкій (155). —
Зъ партії Поляновского: 6. п. Стан. Поляновский
(144), 7. ч. Ант. Сѣрко, селянинъ (143), 8. ч.
Плято Паславський зъ Белзъ (141), 9. ч. Сим. Вод-
ноност, селянинъ (141), 10. ч. Гавр. Квасниця,
селянинъ (141), 11. ч. Пав. Левицкій, селянинъ
(140), 12. ч. Мартинъ Башукъ, селянинъ (119).
Видѣли мы, яко наша честна селянськія патріоти,
збравши на площи передъ радио повѣтової
смѣло промовляли до тихъ „зъ-за Буга“, що ще
въ темнотѣ овобій не прозрѣли; яко ажъ до слезъ
пѣзныхъ, но широ покаяній тронули сивенського
вѣхъ зъ Новогодвора підъ Кристинополемъ, котрій
съ своїми выборами все голосувавъ не
съ нами! Дивувало настѣ, чому не явился кто зъ
нас. Василіянъ кріотинопольськихъ до выбору; чи
не вильзи вже и ихъ єзуити зъ-бѣгамъ, яко
зъ-Лаврова? И того одного ихъ голосу школа!
Піднести мусимо зовѣмъ легальне поведень
ц. к. старости сокальского при выборѣ комісії
выборчої, перепровадившої врештѣ при повтор-
нѣ голосованію выборъ не вилуцавшого цѣлкомъ
въ кандидатіи о. Емил. Левицкого зъ Таргако-
вова, нашого патріота і предводителя філії общ.
Качковського въ Сокали. — X. Y. Z.

— Въ Самборѣ и въ Мостишкахъ випали выборы не
зовѣмъ користно для Русиновъ. Кажемо неко-
ріоно, бо коли мѣжъ членами ради зъ курії
сельської, котрій все творять меншостъ въ цѣлі
радѣ, знаходиться одинъ два польськихъ дѣдичвъ,
економы, адвокати и т. п., то вже и се есть вели-
кою стратою. — Въ Щѣшановѣ выбраній мѣжъ
инишиами: о. Іосифъ Федоровичъ зъ Крупци, о.
Алеко. Сембраторичъ зъ Нового Села и п. Орестъ
Цѣмімирскій, адъюнктъ щѣшановського суду. —
Въ Горлицяхъ выбрано 6 Русиновъ и 6 Мазу-
рівъ. Повный образъ выборовъ и дѣяй въ-
відомъ въ однѣмъ зъ слѣдуючихъ чиселъ
„Дѣла“, а за-для того що разъ посторомо нашу
прособу о присыланьї намъ зъ всѣхъ сторій
дотичного

чахъ и 8) Иванъ Глебовицкій яко сотрудникъ въ Клажи.

Президія ц. к. намѣстництва годится на канон. іногатуцію о. В. Сельского на Устье.

ПОСМЕРТНЫЙ ВѢСТИ.

О. Георгій Киміциевічъ, приходникъ въ Галхъ нижніхъ, Дрогобицкого деканата, выслуж. деканъ и б. презесъ повѣтової ради въ Дрогобичи, членъ руокихъ товариствъ, и однѣ въ ревнѣшихъ патротовъ рускихъ, упокоился 16 (28) цвѣтня с. р. въ 70 роцѣ житя а 44 р. священства. Вѣчна ему память!

Катерина зъ Теминицкихъ Красицка, вдова по со-вѣтику консисторіокомъ о. Т. Красицкомъ, упокоилась позавчера у Львовѣ въ 75 роцѣ житя. Вѣчна її память!

(Надслане.)

(За рубр. „Надслане“ Редакція не беретъ на себѣ отвѣтчиности.

— Зъ Підгаєць. Свѣтла Редакція! Отъ досшого вже часу появляются въ рускихъ дневникахъ, а бѣль недавно и въ польской „Gazetѣ Naddniestrz.-її“ доспиши „зъ Підгаєць“, которыхъ авторъ злобно и съ тенденційно ложею кидаєся на честь священиківъ, заступающихъ въ радѣ повѣтової підгаєцкї интересы курій сельской. Зъ початку не уважали мы достойнѣмъ нашей чести вдавати въ поемику съ добре намъ знакомымъ дописувателемъ, чтобы однакъ ширшимъ кругамъ читателѣвъ не выдалися, що: qui tacet, consentire videtur, змушеніи мы въ оборонѣ честіи и правды подати слѣдуючу поясненію:

На закінцѣ, (ч. 5, „Gaz. Naddniestrz.“), „що нынѣ не вѣй уже проводирѣ (въ Підгаєчинѣ) обстаютъ за народомъ“, отповѣдѣть за насъ дописувателеви школы, пожижковій касы (управляє самими священикими), шихілѣръ, лавки торго-вельни, братства тверезости, позаводжуваній хоры, петиціи священства підгаєцкого деканата въ оборонѣ правъ руского языка, и пр.

Що до засѣданія ради повѣтової зъ 12 грудня 1883, о котрѣмъ доспиши „зъ Підгаєць“ възвали толькъ шуму, заявляемо, що бѣль съ субвенцією для тої. Змартывхованцѣвъ стоять такъ. Въ інтернатѣ ихъ есть сынъ убогого мѣщанина підгаєцкого, Садовокого, хлопецъ отличаючійся моральнимъ поведенемъ и здѣбностю; въ інтернатѣ утримувано его ще сей роцѣ безплатно; убога родина не була въ станѣ поносити коштъвъ дальнішого образованія, то-жъ просила ради повѣтової у дѣлъ замоноги для него. Не зъ якіхъ отже непатротичныхъ мотивовъ, а толькъ зъ милосердія надъ бѣднимъ хлопчиною Русиномъ, котрый при недостатку помочи бувъ-бы вройто выкинутий изъ заведенія и лишенъ всякихъ средствъ до дальнішого образованія, втували мы зъ субвенцією, особиво що черезъ тої уступство въбробыли мы и для нашої рускої бурсы въ Бережанахъ 200 зр. запомоги на тѣмъ самобѣль заѣданію, о чѣмъ однакъ авторъ многихъ доспіши „зъ Підгаєць“ узнавъ за отвѣтне замовчати. Знаєть ще що п. дописувателю и то, що на заѣданію було рускихъ голосовъ 7 противъ 13 противъ, значить: субвенція для інтернату була-бѣль не добрали нѣчого.

Що до пенсії інженера знай суть авторови два внесенія наші, за которыми мы вѣй голосували: 1) що наші громады не будують технічныхъ дорогъ, про то вистане для нихъ и звичайний дорожникъ; 2) щоудѣлти повѣтовому канцелистови, котрый самъ есть технікъ, невеликій до-датокъ до его пенсії, а бѣль мѣгъ бы доглянути дорогъ въ нашому повѣтѣ. За обома внесеніями мы голосували, но противъ бѣльшості оба откликнула. Въ доказъ того покликуномо на протоколь

рады повѣтової, а не на пустій фразы, которими воює п. дописувателъ.

Полеже дописувателъ порушивъ ще (чис. 5 „Gaz. Naddn.“) трагедію выборовъ дописувателъ до ради державной зъ 1882 р., де зновъ священикамъ закидає неудачу при выборахъ, то про-симо его, щобы „во всеуслышаніе“ зволивъ намъ пояснити: 1) Кто то разомъ отъ „канониками“, о которыхъ бѣль съ такимъ презрѣлемъ выражася, поставилъ кандидатуру ц. к. повѣтової судія Рошкевича, Русина, а потомъ найзлобнѣшими до-писами до „Рускої Рады“) старався здискреди-тувати власного кандидата, честного и незинного чоловѣка? 2) Кто, уходячи за ревного патрота будучи припущенемъ до выборочного комітету, предметъ тайныхъ нарадъ тогожъ подавъ до вѣ-домості польскихъ газетъ? 3) Кто то не мавъ нѣ-чо спішнѣшого, якъ зателеграфувати до графи-я П., що сьнъ емъ має шансъ перейти въ Під-гайцахъ, помимо що „каноники“ просили его, не робити того, доки „Рада Руска“ не рѣшить, ку-да справу повесті належить, — хиба, що здѣ-лавъ тое, щобы заманифестувати, що бѣль одинъ потрафитъ спротивитися „воли каноницкїї“. Зъ тыхъ поясненіи може довѣдасямо, кому маємо за-вдячити неудачу при выборѣ въ 1882 р., кото въ при теперѣшніхъ выборахъ есть моторомъ всѣхъ роздоровъ межи Русинами, що очевидно намъ въ пожатокъ не пойде.

Спростованье тое подписано мною именами и просимо о умѣщенніи его безъ змѣнъ, по можности въ числѣ зъ четверга. (Зам. Ред. Мы додати доварва вчера рано.)

Іларіон Стеткевичъ, Димитрій Гузаръ, Йосифъ Дудакевичъ.

*) Дотичній документы хороняются у о. Стеткевича въ Божиковѣ, куда цѣкавыхъ бтсылаємо.

Подяка.

Тяжкимъ смуткомъ навѣстивъ Всевишній нашу родину днія 13 (25) цвѣтня с. р., того бо днія упокоилась по довгой и тяжкой недузѣ моя найдорожжа довголѣтна подруга а взглядно мати Савина зъ Смеречальскихъ Заячківська въ 70 роцѣ свого трудолюбивого житя. Въ безмѣрнѣмъ на-шомъ горю по тяжкї стратѣ, правдиво обра-дою було для настѣ шире сочувство, съ якимъ при-була други нашї и знакомї, щобы насѣ розва-жити а покойнїй отдать послѣдну христіанську прислугу. Прійтѣть про-те шире нашу подаку всѣ Ви, сюбди и сюбдки за Ваші труди, якъ Ви не щадили для нашої родини въ тяжкї для настѣ добѣ, а передъ вѣмъ засламъшире спаси-Богъ за потѣшаючій надгробній слова Ви. отцемъ Венед. Ружицкому зъ Струтиня и Щуровскому зъ Ілеме; рѣвно-жъ за величавій похоронъ даку-мо Імѣ и Вс. оо. Головкевичеви зъ Спаса, Рош-кевичеви зъ Лолини, Лопатинському зъ Долини, Левицкому зъ Рахиня, Соболѣ зъ Липовицї, Ле-вицкому зъ Суходолу а вконцѣ ч. братству цер-квоному, пѣвцамъ церковнимъ и всѣмъ вѣрнѣмъ, котръ такъ численно зборяліся на той сумній обрядъ. За Вашу сердечнѣсть нехай Вась Господь поблагословить и обдарить своими благами.

Допіянка 17 (29) цвѣтня 1884.

Йосифъ Заячківский, мужъ; Петро, Лука.

Титъ, Атаназъ Заячківский, сыни; Цецилія Порубальска, Варвара Воєводка, Серафіна Винто-ніякъ доньки; Денисъ Воєводка, Карпо Винтоніякъ зятъ.

Аптека РУКЕРА во Львовѣ
1009 (34—?) поручає
конякъ лѣчущій, правдивий французкій
въ роцінъхъ родахъ по цѣнѣ 2 зр. до 3 зр. 50 кр.
— такожъ малягу.

20 процентъ за машину до шитя.

72 пейсатыхъ агентовъ звиваються черезъ цѣлій роцъ по краю и предкладаю наші легковибрѣй публичніи машины до шитя на раты, блягъ при тѣмъ своїмъ жаргономъ, що то машины орігінальний американській и що тѣ машины получили па выставѣ амстердамской дипломъ почес-тный и т. д.

Все то фальшивъ и бляга!

Але для чого тѣ агенты такъ неутомимо уговарюють по краю и такъ блягуютъ? — бо дѣстаютъ за то 20 процентъ бѣль тої квоты, которую под-писано имъ на реворѣ за машину.

Прощу почислити сколько проценту платити нашъ бѣдный краї лиши самимъ агентамъ машиновимъ.

Рахунокъ простий. Сеть ихъ 7, кождий агентъ спродасть роцно че-резъ свою блягу що найменше 50 машинъ, а пересчія квота спродаю машини 60 зр., а тѣ тої квоты получає агентъ 20 процентъ.

Памятаю новажаній читателю, що лишь та фирма може платити агентовъ 20 проц., котра дамъ дуже лихі машини за грубій грошъ. Такъ само дѣєся съ образами, годинниками и тысячами другихъ речей.

Щобы разъ зробити концептъ такому страшному взыскываню нашої публіки, постановити и бѣль нового року держати на складѣ 3 роды машинъ до шитя Зингера, т. е. въ трехъ роцінъхъ фабрикъ по цѣнѣхъ наприступнійшыхъ

Машины Зингера ножній съ найнов. полѣшненіями по 68, 55 и 45 зр.
Машины Зингера ручній по 48 и 38 зр.

Раты тиждніеві 1 зр., мѣсячній 3 зр., квартальній 12 зр., готовкою же о 10% дешевіше.

ГВАРАНТІЯ 5 ЛѢТЪ.

Въ виду нової установи промисловон, що якъ разъ ввійшла въ житя, всяка зъ сторони агентовъ обіювана гарантія и направа утас.

Іосифъ Іваницкій механикъ и властитель торговль ма-шинъ. Львовъ, готель Жоржа.

Принятій въ замѣну машини уживаній, отпродую по тѣй самобѣль підъ якій я пріймивъ, т. ручній бѣль 3 до 12 зр., ножній бѣль 5 до 15 зр.

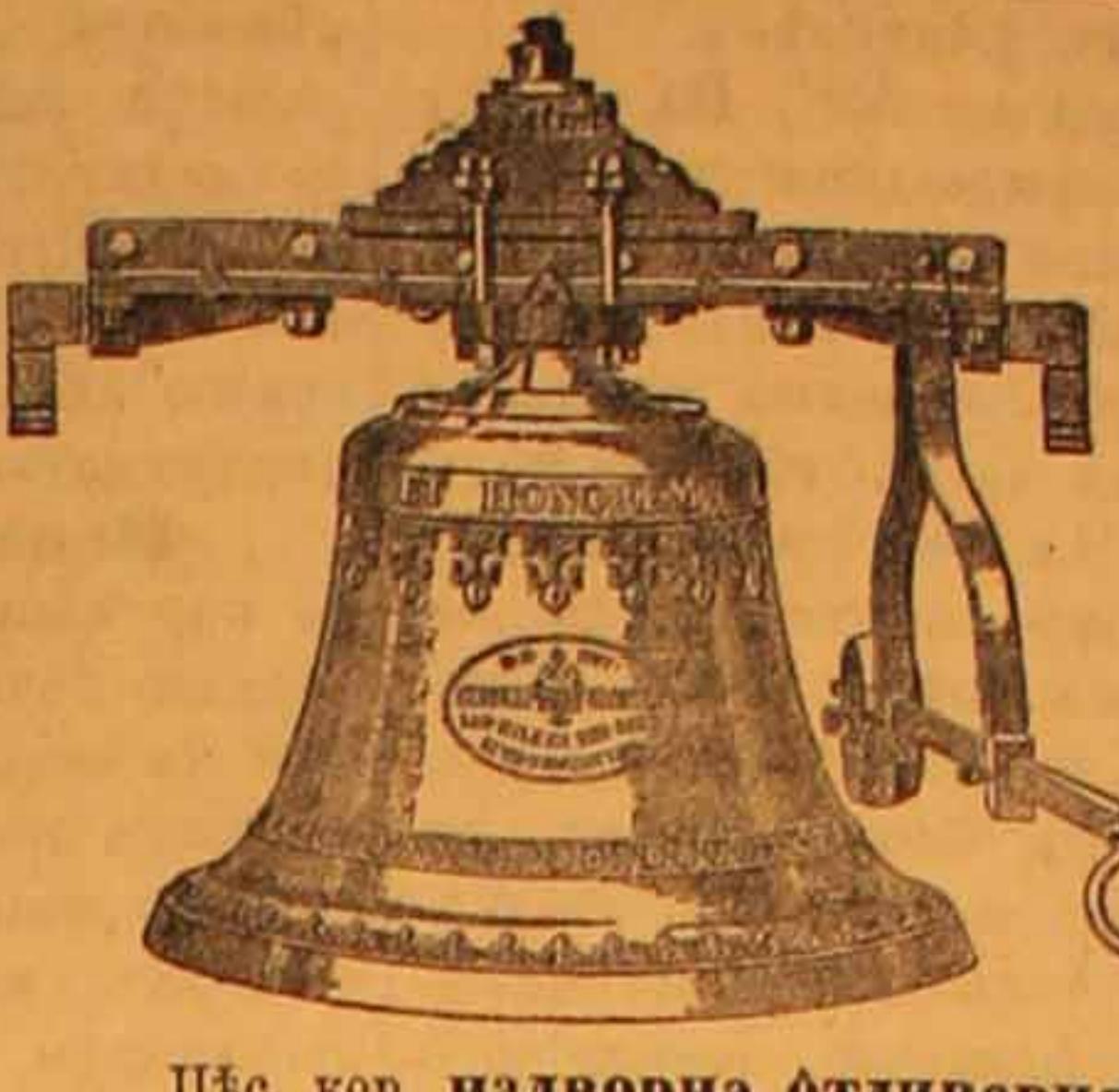
1010—?

Выдаваць и редакторъ: Іванъ Белей.

Курсъ збіжка
зъ дня 18 л. цвѣтня 1884.

Цѣна за 100 кильограмовъ.

	зр	кр.	зр	кр.
Ішеници червона	9	25	10	25
Жито	7	50	8	25
Дичмени	6	50	8	25
Овесъ	6	80	8	50
Гречка	7	50	8	50
Кокорудза стара	6	10	6	75
” нова	—	—	—	—
Проро	—	—	—	—
Горохъ до варки	8	—	11	50
” нас.	5	50	6	80
Сочевиця	7	50	15	—
Фасоли	—	—	—	—
Бобъ	5	40	8	80
Выкса	35	—	55	—
Конюшинъ (передна)	—	—	—	—
Аніжъ	—	—	—	—
Кмінь	—	—	—	—
Рѣпакъ зимовий	—	—	—	—
” лѣтній	—	—	—	—
Ржій (Лѣпника)	—	—	—	—
Насѣннє ліннє	—	—	—	—
Насѣннє коноплине	—	—	—	—
Хміль за 100 кил.	—	—	—	—

Цѣ. кор. надворна фільцария дзвоповъ и металю
етра Гильцера въ Винерь - Найштадтъ
(Peter Hiltzer in Wr.-Neustadt) 989 (10)
поручася для замовленъ дзвоповъ всякої величини и звукомъ.
За попередъ означений звукъ або чисто-гармонійный акордъ на рати
дзвону гарантуетъ.

Гармонійный подзвонъ дзвоновъ пристостольныхъ стъмъ сильнимъ звукомъ контушъ:
Зъ срѣбно-блѣдого никлю: 1 подзвонъ съ 4 дзвонками 15 зр. 1 подзвонъ съ 4 дзвонками 15 зр. 1 подзвонъ съ 3 дзвонками 12 зр. 1 подзвонъ съ 3 дзвонками 12 зр. Тая фільцария существуетъ зъ 1833 року и доси вилла 3946 франковъ. Сплата такожъ на рати.

КОВЗАРЬ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Книжочка I.

Выборъ найкрасишихъ поезій Шевченковыхъ для младенцівъ (сторонъ 96) съ портретомъ поета и вступенiemъ словомъ.

Одинъ примѣрникъ зброшурованый коштує 30 кр. (съ почт. пересыпкою 35 кр.) — оправленый въ поштово 40 кр.)

Кто купує наразъ 9 прим. за готовку дѣстає 1 зл. Замовляти можна черезъ редакцію „Дѣла“, „Зоря“, „Літературній вестникъ“ и „Нового Зеркала“.

Складъ фабрич